

ΜΙΛΟΥΝ ΔΥΟ ΔΙΑΣΩΘΕΝΤΕΣ

Ένα χρόνο μετά τις φονικές πυρκαγιές στην Ηλεία

Της ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

Ο λαός λέει ότι ο χρόνος είναι γιατρός. Οτι όταν κυλά, γιατρεύει πόνοους αβάσταχτους και συμφορές ανείπωτες. Οτι οι μέρες που φεύγουν παίρνουν μαζί τους, λυτρωτικά, βάσανα και καημούς που φαντάζονται ασήκωτοι για ανθρώπινο νου και καρδιά. Και ίσως σε κάποιες περιπτώσεις να ισχύει αυτό. Υπάρχουν όμως και κάποιες άλλες, που η παρηγοριά και η λύτρωση, όσος χρόνος κι αν περάσει,

Στα 26 του χρόνια ήρθε αντιμέτωπος με τον θάνατο. Εδώσε σκληρή μάχη μαζί του. Για τρεις ολόκληρες ώρες καιγόταν ζωντανός μέσα σε μια αυτοσχέδια λακκούβα που άνοιξε με τα χέρια του. Νίκησε. Σώθηκε. Και σήμερα, ένα χρόνο μετά τον εφιάλτη της 24ης Αυγούστου στην Αρτέμιδα της Ηλείας, ο Σπύρος Κιόσια έχει σταθεί στα πόδια του, τα παραμορφωμένα από τα σοβαρότατα εγκαύματα, και δουλεύει στις οικοδομές από το πρωί μέχρι το βράδυ για να μπορέσει να ζήσει.

Τον περασμένο Σεπτέμβριο τον συναντήσαμε στο νοσοκομείο «Ερρίκος Ντυνάν» όπου νοσηλευόταν. Πονούσε πολύ. Και τα δυο του πόδια ήταν καμένα. Τα εγκαύματα βαθιά και επώδυνα.

Από το κρεβάτι του νοσοκομείου μάς περιέγραψε λεπτό προς λεπτό εκείνες τις τρεις βασανιστικές ώρες που έζησε στον λόφο της Αρτέμιδας, μας μίλησε για τη λακκούβα που έσκαψε και κρύφτηκε μέσα και για τον «γείτονα» του στη διπλανή λακκούβα, τον αντιδήμαρχο Ζαχάρος, τον Αντώνη Κρέστη. Τότε μας είχε πει: «Είμαι πάμφτωχος, δεν έχω μία. Αισθάνομαι πλούσιος γιατί έζησα. Μη μας ξεχάσουν. Δεν ξέρω αν δικαιούμαι βοήθεια, αλλά τη χρειάζομαι».

Σχεδόν ένα χρόνο μετά, τον εντοπίσαμε σε μια οικοδομή. Εδώ και τρεις μήνες κάνει αυτή τη δουλειά γιατί τα έξοδα τρέχουν και δυστυχώς η βοήθεια που ο Σπύρος Κιόσια πίστευε ότι θα ερχόταν από την Πολιτεία δεν έφτασε ποτέ. Στην αρχή δεν ήθελε να μιλήσει. «Τι να πω; Και που μίλησα τότε τι έγινε; Απολύτως τίποτα. Γιατί να μιλήσω; Για να λένε ότι βγαίνει αυτός και κλαίγεται; Εξάλλου, υπάρχουν κάποιοι, ανάμεσά τους και ο δήμαρχος Ζαχάρος, που υποστηρίζουν ότι έχω πάρει πολλά χρήματα, χιλιάδες ευρώ και ότι είμαι μια χαρά».

Η μια κουβέντα έφερε την άλλη. Και ο Σπύρος μίλησε, ξαναθυμήθηκε, βούρκωσε. Το διάλειμμα για να ξεκουραστούν τα πόδια του, σωτήριο. Το βράδυ δεν μπορεί να κοιμηθεί. Μουδιάζουν και πονάει όλο του το σώμα. Πολλές ώρες ορθοστασία, δύσκολη δουλειά για τέτοια πόδια. Αλλά δεν είχε άλλη λύση.

Την ημέρα της φωτιάς ο Σπύρος οδηγούσε ένα μηχανάκι το οποίο κάηκε. Ήταν ο μοναδικός που σώθηκε, όταν μαζί με άλλα άτομα προσπαθούσαν να φύγουν από το πύρινο μέτωπο που κατευθυνόταν στην Αρτέμιδα.

«Μου είχαν υποσχεθεί ότι θα μου έβρισκαν μια δουλειά. Έτσι, όταν συνήλθα κάπως, έτρεξα, χτύπησα πόρτες, πήγα παντού. Αλλά φως δεν έβλεπα. Είναι δύσκολο, μου έλεγαν, και ειδικά για μένα, ακόμα περισσότερο επειδή είμαι Αλβανός. Πήγα και στο γραφείο του κ. Μολυβιάτη και ζήτησα να μου βγάλουν ένα επίδομα μέχρι να βρω δουλειά. Αλλά εκείνος μου είπε: “Αυτά τα χρήματα δεν μπορώ να τ’ αγγίξω γιατί είναι για τα σπίτια”. Μόλις τ’ άκουσα σηκώθηκα και έφυγα. Επρεπε όμως να δουλέψω. Νοίκιασα σπίτι. Τρεις μήνες με φιλοξένησε ο Σπήλιος ο Κάρτας (σ.σ. αδελφός της Αθανασίας, που κάηκε στην Αρτέμιδα μαζί με τα τέσσερα παιδιά της), αλλά δεν μπορούσα να μείνω άλλο. Μόνο ενοίκιο πληρώνω 350 ευρώ. Οι αλοιφές που βάζω στα πόδια μου είναι πανάκριβες και επειδή ανήκουν στα καλλυντικά δεν τις καλύπτει κανένα Ταμείο».

Την ημέρα της φωτιάς ο Σπύρος οδηγούσε ένα μηχανάκι το οποίο κάηκε. Το είχε αγοράσει με δάνειο από την τράπεζα. Σήμερα είναι καταχωρισμένο στο σύστημα «Τειρεσίας» γιατί δεν μπορεί να πληρώσει τις δόσεις του δανείου και η τράπεζα εξακολουθεί να του στέλνει ειδοποιητήρια.

«Μέσα σ’ αυτό τον χρόνο τα μοναδικά χρήματα που πήρα ήταν 5.700 ευρώ, αποκλειστικά δωρεές από ιδιώτες, τους οποίους ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου. Από την Πολιτεία δεν έχω πάρει ούτε ένα ευρώ. Πήγα στο γραφείο του κ. Παυλόπουλου και ζήτησα να πάρω την ελληνική υπηκοότητα, αλλά μου είπαν ότι έπρεπε να πληρώσω 2.000 ευρώ και η αίτηση να εξεταστεί κανονικά. Ζήτησα μήπως μπορούσε να έρθει στην Ελλάδα η αδελφή μου για να έχω και εγώ μια συντροφιά, μια βοήθεια. Ούτε και αυτό μπορούσε να γίνει».

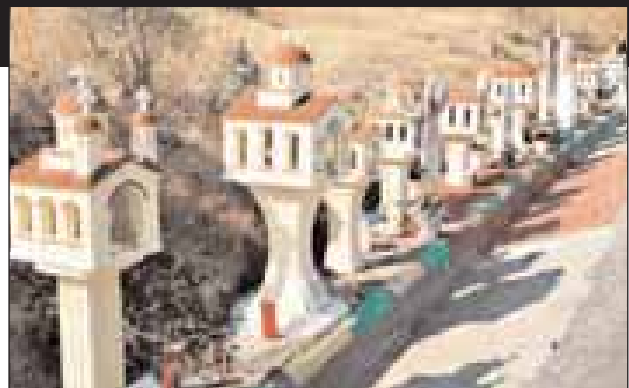
Την Κυριακή συμπληρώθηκε ακριβώς ένας χρόνος από την ημέρα εκείνη που ο Σπύρος βρέθηκε στο σπίτι της οικογένειας Παρασκευόπουλου στην Αρτέμιδα. Δώδεκα μήνες από εκείνο το μεσημέρι που ο Γιώργος Παρασκευόπουλος του είπε: «Σπύρο, πάρε την οικογένειά μου και φύγετε. Πηγαίνετε στη θάλασσα να σωθείτε». Ο μόνος που σώθηκε ήταν ο Σπύρος. Τι θυμάται από εκείνη την ημέρα;

«Δεν μπορώ να σβήσω από τη μνήμη μου εκείνες τις ώρες. Και όταν έρχονται στο μυαλό μου, ξεχνάω το όνομά μου, δεν ξέρω ποιος είμαι, πώς με λένε, κάτι γίνεται μέσα στο μυαλό μου. Πολλές φορές αισθάνομαι χαμένος. Τα βράδια δεν μπορώ να κοιμηθώ. Πετάγομαι. Εμφανίζονται εκείνες οι τεράστιες φλόγες. Ο Αντώνης που σκάβαμε τις λακκούβες και του φώναζα: “Σκάψε Αντώνη να σωθούμε”. Και σκέφτομαι. Δεν μπορεί να ήταν μόνο η δύναμη που είχα και άνοιξα μεγαλύτερη λακκούβα. Κάτι άλλο μ’ έσωσε. Ο Θεός. Δεν ξέρω πώς σώθηκα. Δεν υπήρχε ελπίδα καμία σας λέω. Ήταν κόλαση».

«Σπύρο, κάνεις όνειρα; Πώς σκέφτεσαι τη ζωή σου από ‘δώ και μετά;» τον ρωτάμε στο τέλος της συζήτησης.

«Όχι, δεν κάνω όνειρα. Αισθάνομαι χαμένος. Δεν με στήριξαν, δεν με βοήθησαν, το είχα ανάγκη

πολύ δύσκολα θα εμφανιστούν στις καρδιές αυτών που μένουν πίσω. Δώδεκα μήνες μετά την πρωτοφανή καταστροφή στην Ηλεία από τον πύρινο κλοιό, δύο άνθρωποι που ο καθένας βίωσε με τον δικό του τραγικό τρόπο την ημέρα εκείνη, μιλούν στην «Ε». Ο ένας μάλιστα μιλάει για πρώτη φορά στα ΜΜΕ. Πρόκειται για τον Γιώργο Παρασκευόπουλο, τον πατέρα, τον σύζυγο, τον γιο, που στις 24 Αυγούστου του 2007 έχασε τα τέσσερα παιδιά του, τη γυναίκα του και τη μητέρα του.

και δεν αναφέρομαι μόνο στην οικονομική βοήθεια. Αν ήμουν σε άλλο κράτος, είμαι σίγουρος ότι θα είχα καλύτερη ζωή. Αν μου δινόταν η δυνατότητα, θα έφευγα από την Ελλάδα, θα έκανα μια καινούργια αρχή. Το μόνο που εύχομαι είναι να μη ζήσει άλλος άνθρωπος αυτό που ζήσαμε εμείς εκείνη την ημέρα και το μόνο που επιθυμώ είναι να αποδοθεί δικαιοσύνη για το μεγάλο αυτό κακό».

«Ζω για να δω τους υπεύθυνους να τιμωρούνται»

Του ΜΑΚΗ ΝΟΔΑΡΟΥ

Ένα χρόνο μετά το ολοκαύτωμα στη μαρτυρική Αρτέμιδα, με τους δεκάδες νεκρούς που πέθαναν με τραγικό τρόπο παγιδευμένοι στις φλόγες των φονικών πυρκαγιών, οι μνήμες ζωντανεύουν ξανά.

Και μαζί τους ο πόνος, η απόγνωση και η δυστυχία γίνονται κοφτερά μαχαίρια που πληγώνουν και ματώνουν ακόμη τις καρδιές εκείνων που έμειναν πίσω.

Λένε ότι η πληγή που αφήνει πίσω του ο θάνατος ενός αγαπημένου ανθρώπου, επουλώνεται σιγά σιγά με το πέρασμα του χρόνου. Όμως όταν η πληγή δεν είναι μία, αλλά έξι, τότε τα πράγματα ξεφεύγουν από κάθε όριο λογικής και ανθρωπίνων δυνατοτήτων και αντοχών.

Οι μνήμες ζωντανεύουν ξανά στον τόπο του ολοκαυτώματος. Λίγα λουλούδια για τις ψυχές των ανθρώπων που χάθηκαν τόσο άδικα...

Η τραγική περίπτωση του Γιώργου Παρασκευόπουλου είναι μία από αυτές. Ίσως η μοναδική, η πιο σπάνια πάνω στη Γη. Ο άτυχος αυτός άνθρωπος έχασε στις 24 Αυγούστου 2007 όλη την οικογένειά του μέσα στις φλόγες, μερικά μόλις χιλιόμετρα έξω από την Αρτέμιδα.

Τα τέσσερα ανήλικα παιδιά του, την Αγγελική 15 ετών, τη Μαρία 12, την Αναστασία 11 και τον Κωνσταντίνο 5, τη σύζυγό του Αθανασία 37 ετών και τη μητέρα του Αγγελική, 76 ετών.

Το σπίτι του ερήμωσε, όπως και η καρδιά του. Ο εφιάλτης της μοναξιάς στοιχειώνει τη ζωή του και όμως, ένα χρόνο μετά παραμένει όρθιος και δυνατός στα πόδια του για κάποιους συγκεκριμένους λόγους που εξηγεί στην «Ε» σπάζοντας για πρώτη φορά τη σιωπή του.

Εφυγαν άδικα

Πολλοί είναι αυτοί που αναρωτιούνται κατά καιρούς πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος που του έχει συμβεί αυτό το τραγικό περιστατικό, να στέκεται στα πόδια του και από πού αντλεί τη δύναμη να έχει πίσω του τη φρίκη και να πορεύεται στη ζωή.

«Δεν θα ήθελαν ποτέ οι δικοί μου άνθρωποι, οι